

vil han ikke have Valg nu, ikke paa nogen Maade, for Valgperioden er 4 Aar. Men det var den ifølge Loven ogsaa den Gang. Jeg forstaaer ikke, hvorfor der gøres denne Forskel, hvorfor det ærede Medlem saaledes har skiftet Standpunkt siden den Tid, men Forholdet er maaske det, at det ærede Medlem mener, at naar der sidder en konservativ Regering, gør det ikke noget, om den har Vælgerflertallet mod sig, men sidder der en radikal-socialdemokratisk Regering, en demokratisk Regering i det hele taget, saa er det højst uheldigt, saa maa vi for enhver Pris have Valg.

Gerhard Nielsen: I sin Ordførertale kom Ordføreren for det konservative Folkeparti, det ærede Medlem Hr. Pürschel, ind paa en Omtale af Finanslovdebatten, og han bebudede, at der fra hans Partis Side vilde fremkomme Forslag til Begrænsning af denne. Jeg vil gøre det ærede Medlem og ærede Medlemmer i det hele taget opmærksom paa, at dette Spørgsmaal i Fjor blev meget grundig behandlet i Udvalget for Forretningsordenen. Det lykkedes ikke i Udvalget at blive enig om noget bestemt Forslag; mange Muligheder blev drøftet, men man kunde ikke enes om at fremsætte noget Forslag for Tinget. Det vil nemlig være meget vanskeligt at begrænse Finanslovdebatten, medmindre man beskærer Medlemmernes Ret til at tale under denne. Nu er det jo en Gang hævdvunden Skik, at der en Gang om Aaret, nemlig ved Finanslovsforslagets første Behandling, gives Folketingets Medlemmer en udstrakt Ret til at tale om, hvad de har paa Hjerte, selv om det ikke i strengeste Forstand vedrører det forelagte Finanslovsforslag. Jeg er af den Opfattelse, at man ikke bør beskære denne Ret, og jeg vil sige til det ærede Medlem Hr. Pürschel, som jo bebudede et Forslag, at hvis dette Forslag er af et saadant Indhold, at det beskærer Medlemmernes Ret til at omtale, hvad de har paa Hjerte, her ved Finanslovens første Behandling, saa vil i alt Fald jeg for mit Vedkommende, og jeg haaber at have mange Meningsfæller her i Salen, modsætte mig en saadan Begrænsning. Motivet til at begrænse Finanslovdebatten skulde jo blandt andet være, at man vilde hindre, at Samlingen blev urimelig lang. Men naar man nu tænker paa den foregaaende Samling, saa er der vel ingen, der tør vove at paastaa, at det var Finanslovdebatten, der foranledigede, at vi fik en 10 Maaneders Rigsdagssamling. Nej, det var ganske andre Ting, der foraarsagede det. Enhver

ved, at det var de meget lange Forhandlinger mellem Regeringspartierne indbyrdes om de Forslag, der blev forelagt, og de Sager, der skulde gennemføres, de kunde jo ikke enes om, hvordan Lovene skulde se ud, og enhver ved jo, at der førtes lange Forhandlinger om Aldersrenteloven og meget lange, maanedlange, Forhandlinger om Militærløvene. Her er den egentlige Aarsag til, at den foregaaende Samling blev saa lang, som den blev. Det ærede Medlem Hr. Pürschel var, saa vidt jeg ved, en af de meget ivrige Deltagere i Forhandlingerne om Militærforliget, og han ved sikkert, at Forhandlingerne om dette bl. a. var en af Aarsagerne til den lange Rigsdagssamling. Jeg maa altsaa melde mig som afgjort Modstander af, at man forsøger at beskære Medlemmernes her gennem mange Aar hævdvundne Ret til under Finanslovsforslagets første Behandling at udtale sig om det, de har paa Hjerte, men naturligvis, skulde det konservative Folkeparti kunne finde en Form, hvorunder Debatten kan begrænses uden at beskære Medlemmernes Ret til at tale, saa maa vi naturligvis se paa Forslaget, men jeg tillader mig at tvivle om, at en saadan Form kan findes. Det har da heller ikke synderlig Indfyldelse paa Behandlingen af selve Finansloven. Saa vidt mig bekendt venter Finansudvalget ikke med at gennemgaa Finanslovsforslaget, til Finanslovdebatten er færdig, jeg ved ikke, om det allerede har begyndt, men saa vidt mig bekendt vil det i alt Fald ske i Løbet af ganske faa Dage, og det skete ogsaa i Fjor, ved jeg, at man under Finanslovbehandlingen gik i Gang med at gennemgaa Finansloven i Finansudvalget.

Ved Gennemførelsen af Loven om Invaiderente hjalp man nogle af vore Invalidider. De Invalidider, hvis Invaliditetsgrad er mindst $66\frac{2}{3}$ pCt., faar jo efter denne Lov en Hjælp fra Invalidifonden. Men denne Lov løser ikke hele Invalidespørgsmaalet, som det skulde og burde løses. Jeg har gentagne Gange her i Salen gjort mig til Talsmand for, at man maatte søge at komme de Mennesker til Hjælp paa forskellig Vis. Det, der nu er sket, er en delvis Løsning af Spørgsmaalet, men jeg gentager, ogsaa kun en delvis, thi de Mennesker, som er Invalidider, men som ikke har naaet $66\frac{2}{3}$ pCt. Invaliditet, men kun 60 pCt., 50 pCt. eller 40 pCt., er i Virkeligheden meget daarligt stillede, thi disse Mennesker kan ikke vente at blive antaget som Arbejdere paa det almindelige Arbejdsmarked, de maa søge sig lettere Arbejde, men hvor er det lettere Arbejde at